

foretage saadanne Skridt, ikke mindst efter Oprettelsen af Egaliseringsfonden og de Forudsætninger, der knyttede sig hertil; men jeg tror straks, jeg kan sige, at samtidig med denne Erkendelse er vi klare over, at dette Skridt vil ej heller være tilstrækkeligt, hvis man skal blive staaende ved det; og jeg bemærkede med Interesse og med Glæde, at den samme Erkendelse kom frem fra Venstres Ordførers Side, det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, som selv fremhævede, at dette Lovforslag var ikke nok; det var et Skridt — efter vor Mening altsaa et Skridt i den rigtige Retning —, nemlig sigtende til Importens Begrænsning ad Toldvej.

Naar jeg fremhævede, at Egaliseringsfonden til en vis Grad forpligtede Statsmagten, henviser jeg her særlig til de Forudsætninger, der stilledes ved dens Oprettelse, om, at denne maatte blive fulgt af handelspolitiske Foranstaltninger. Den har hidtil kun virket isoleret, kun støttet til det mere negative Skridt, Diskontoforhøjelsen; men hvis vi til syvende og sidst kunde gøre et effektivt Skridt til at understøtte Egaliseringsfonden, vilde jeg tro, at den isolerede Maade, den hidtil har virket paa, ikke har været helt unyttig. Thi netop gennem at holde Spekulationen ude i en Periode, hvor det lykkedes os at stabilisere Kursen, som det jo lykkedes, fik man klarlagt de virkelige Bevægelser indenfor vor Valuta; og det viste sig da, at naar Spekulationen var udkilt, var den legitime Efterspørgsel efter fremmed Valuta større end Tilbudet, med andre Ord, den normale Eksport og de øvrige Fortjenester, der kom til Landet, var ikke tilstrækkelige til at dække den store Import, der hidtil har kendetegnet vort Land, en Import, hvis alt for store Størrelse mange i alt Fald hidtil har benægtet, til Trods for de klare Tal, Indførselsstatistikken viser — Tal, som jeg senere skal tillade mig at komme tilbage til.

Jeg tror altsaa, det har været godt, at man har faaet det lagt klart for Dagen, hvad der var de virkelige Aarsager til Valutafaldet; og naar man har denne Klarhed, er jeg sikker paa, at man med større Sikkerhed og med større Maalbevidsthed kan stille efter det egentlige Maal, at Importen begrænses. Og med Glæde lagde jeg Mærke til, at de Bemærkninger, som den højtærede Minister ledsagede Lovforslagets Fremsættelse med, gik ud paa en Anerkendelse af Importens alt for store Kvantum eller alt for store Værdi, hvilket saa uforbeholdent blev anerkendt.

Jeg maa imidlertid sige, at de Midler som Diskontoforhøjelse og det nu bebudede yderligere Middel: skarp Kreditindskrænkning, hvis Ubehagelighed den højtærede Finansminister ikke vilde vige tilbage for, at disse Midler er særdeles mærkelige at anvende for os, som langt fra har udtømt de mere positive Midler, vi har til at tvinge Forbruget, Importen ned. Indvendinger mod Toldsystemet baseres altid paa de prisfordyrende Virkninger af Tolden. Vi har fra vor Side i denne Stund intet Ønske med Hensyn til at rejse en Principdebat om Toldbeskyttelse eller Frihandel eller at diskutere, hvorvidt Tolden fordyrer Varerne eller ej. Mange mener — blandt andet jeg —, at Tolden ikke vil fordyre Varen takket være den indenlandske Konkurrence; men jeg skal ikke her komme ind paa dette i denne Forbindelse, og det er ogsaa ganske irrelevant, fuldstændig ligegyldigt; for det, der ligger for, Kærnen i Problemet, er jo Valutasituationen, det er de stigende høje udenlandske Valutaers Indvirkning paa vort Erhvervsliv og Samfundsliv gennem Forbruget.

Her ønsker jeg straks at fastslaa, at der er intet mere varefordyrende i Økonomien end en stigende udenlandsk Valuta i et Land, der i saa overvejende Grad er henvist til Import, hvis hele økonomiske Struktur og Teknik er bygget paa Forædlingsvirksomhed, altsaa stor Import, saaledes som Tilfældet er med Danmark. Der er ingen saa varefordyrende Faktor som stigende udenlandsk Valuta og faldende indenlandsk Mønt som den danske Krone nu.

Vi staar saaledes i den Situation, hvor Diskontoforhøjelse, Kreditindskrænkning og navnlig fortsat Tilladelse af den indenlandske Valutas Falden alt sammen vil betyde en Fordyrelse for Livet her i Landet.

Jeg ønsker at fremhæve og er heri som i øvrigt i saa mange andre Henseender ganske uenig med den foregaaende ærede Taler (Borgbjerg), at man ikke kan bebrejde Nationalbanken, at den griber til Diskontopolitikken; naar Sedlernes Indløselighed er suspenderet, har en Seddelbank naturligvis intet andet Middel. Men jeg ønsker ogsaa at fremhæve, hvad jeg før var inde paa, at Diskontoforhøjelsens brutale Hensigt er en Fordyrelse af Pengene, en Fordyrelse af Handel og Produktion med det Formaal at begrænse Forbruget. Kreditindskrænkningen, hvor altsaa den højtærede Finansminister selv bebuder de skarpe Ubehageligheder, vil virke i samme Hensigt. Den, der rolig vil se paa, at Valutaen